

Ἄνθρωπος α *Ἄνδρων* τε *Θεῶν* τε » Ὀμηρ.
Ἄλβ. γινερί.

Βοῦκος, γεωργός. *Ἄλβ.* Μπούικ.

Ἀρώ, γεωργῶ, καὶ ἄρωμα, τόπος ὠργωμένος.
Ἄλβ. ἄρε, τὸ χωράφι· καὶ, οὐγάρ, τὸ ὠργωμένον
χωράφι, ἀντὶ ἀγρός.

Μαγνησία πόλις τῆς Θεσσαλίας, ἀνατολικῶς
αὐτῆς κειμένη. *Ἄλβ.* Μαγγές λέγεται πρῶτ, ὄρθρος.
Πιθανῶς ὠνομάσθη οὕτως ὡς ἐκ τῆς θέσεως αὐτῆς,
καθὼς ἐπάρχει καὶ τὸ ὄρος, Ὄρθρος, ἐπίσης πρὸς
ἀνατολὰς τῆς Θεσσαλίας κείμενον, καὶ ὡς ἐκ τῆς
θέσεως οὕτω (ὄρθρος) καλούμενον.

Λιόπες (Ἑλλοπία κατὰ τὴν Μολοσσίαν) χωρί-
διον τὴν σήμερον ἐν τῇ Θεσπρωτίᾳ πλησίον τῆς Κο-
νιππόλεως. Ἐκεῖνα τὰ μέρη ἐφημίζοντο ὡς βουτρό-
φα τὸ πάλαι, καθὼς καὶ ὅτι ὁ Ἡρακλῆς ἤρπασε
τοὺς περιφήμεους βόας τοῦ Γηρσόνου, βασιλέως τῆς
Ἀμβρακίας, νικήσας αὐτὸν τῷ 4350, π. Χ. Ἀλβαν-
ιστὶ Λιόπε, λέγεται ἡ ἀγελάδα, καὶ λιόπες τὸ πε-
ριεκτικὸν ἀγελάδων.

Γραῦς, γραός, ἡ γραῖα. Ἀλ. Γροῦα, ἡ γυνὴ ἐν
γένει. Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ γυνή, ἡμπορεῖ νὰ γίνῃ
Γνούα, καὶ Γρούα.

Πατήρ. *Ἄλβ.* Ἄτ, καὶ Τάττ, ἐπὶ προσφών.

Ποσειδῶν, θεὸς τῆς θαλάσσης. Ἀλβανιστὶ λέγουν,
πούς, τὸ βαθὺ πηγάδιον νεροῦ· ἡ δ' ἀποκοπὴ τῶν
συλλαβῶν εἰδων, ἐγίνα καθὼς καὶ εἰς τὸ Λαπίθαι
= Λιάπ, Παναγιώτης = Πάνος, Εὐαγγέλης = Βάγ-
γης, Γραμματεὺς = Γράμμος κτλ.

(*Ἀκολουθεῖ συνέχεια.*)

Κάϊρον, τὴν 4 Ὀκτωβρίου 1859.

Εἰς τῶν Συνδρομητῶν.

ΓΛΩΣΣΑΡΙΟΝ ΤΗΣ ΚΛΘ' ΗΜΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ.

(Τέλος. Ἰδε φιλλάδ. 233. σελ. 239.)

—ooo—

Μπουριά. Κτύπημα διὰ γρόνθου.

Μέσα. α Αὐτὸν ἔχει ὅς τὰ μέσα καὶ ὅς τὰ ἔξω »
factotum. Χαρακτηρίζεται δὲ οὕτω καὶ ὁ οἰκισ-
τάτος.

Μαινάδες. Ἐν Ἀθήναις ἡ μαῖνη καὶ μαινίς καὶ
τὸ μαινίδιον τῶν ἀρχαίων.

Ξ.

Ξεχειλίω. Ἐκ-χειλίζω, déborder.

Ξετερλίω. Ἐν ἔπταν, τὸ ἀλλαχοῦ ξεσχιζω. *Ἐξ-
τερτερα*.

Ξεμυτίζω. Déboucher. α Τὸν εἶδα κ' ἐξεμύτισε,
je l'ai vu déboucher· δηλαδὴ ἐφάνη εἰς τὴν ἄκρην
(τὴν μύτιν) τῆς ὁδοῦ.

Ο.

Οἰκτιρμός. Ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἀλλ' εἰς ταύ-

τὴν μόνην τὴν φράσιν· α διὰ τοὺς οἰκτιρμοὺς τοῦ
Θεοῦ! » Οὕτως εἶπε καὶ Κωνσταντῖνος ὁ τελευ-
ταῖος τῶν ἡμετέρων αὐτοκρατόρων πρὸς τοὺς ἀπο-
δειλιάσαντας στρατιώτας κατὰ τὴν ἀποφράδα ἐκεί-
νην ἡμέραν· α ὡ συστρατιῶται καὶ ἀδελφοί, στήτε
ἀνδρείως· παρακαλῶ ὑμᾶς διὰ τοὺς οἰκτιρμοὺς τοῦ
Θεοῦ. »

Ὅρος. α Ἐπῆρε τὰ ὄρη καὶ τὰ βουνά. » Εἰς
ταύτην μόνον τὴν φράσιν λέγεται.

Π.

Πονηρεύομαι. α Τὸ ἐπονηρεύθηκα. » δηλαδὴ τὸ ἐ-
νόησα ἂν καὶ μὲ τὸ ἐκρυπτον, καὶ οὐδὲ νύξιν εἶχον
ὥστε νὰ τὸ ἐννοήσω.

Προεστώς. Ἐν μὲν Κωνσταντινουπόλει ὁ ἀνώ-
τερος τοῦ ἐφημερίου ἱερεὺς, ἐν δὲ Ζακύνθῳ ὁ γέ-
ρων, ὁ προϊστάμενος τῶν ἄλλων διὰ τὴν ἡλικίαν.

Πάπυρος. Ἐν Πελοποννήσῳ. Ὅπως καὶ οἱ ἀρ-
χαῖοι.

Περλάκωμα. Ἐν Ἀθ. Περι-λάκωμα. Ἰδε Κά-
λος.

Πετριά. α Ἐγὼ κ' ἐγὼ τὴν πετριά μου » (mon
dada, mon tic). Καί· α Δὲν εὐρίσκεται ἄνθρωπος χω-
ρὶς πετριά. »

Πολυτεχνίτης. Ἰδε Ἑρμιοσπίτης.

Ποδοβολητός. Πούς — βάλλω. Bruit des pas.
Οὕτω εἶπε καὶ ὁ Σ. Τρικούπης ἐν τινι δημοτικῷ
ποιήματι·

α *Τί τῆρ' ὁ ποδοβολητός*, τὰ κούφια τὰ τουφέκια. »

Πολύ. Τοῦτο προσθέτομεν εἰς πολλὰς λέξεις λέ-
γοντες· πολυτρώγω, πολυπίνω, πολυκοιμούμαι, πο-
λυγελῶ, πολυφαγᾶς, πολύξερος, κλ.

Πρυμίζω. α Τὰ ἐπρύμισεν », ἐφυγεν. Ἐπὶ τὸ
ἀστεϊότερον λέγεται ἡ λέξις. Ἐκ τοῦ *Πρύμνα*.

Πλευριτόνομαι. Παθαίνω πλευρίτιδα.

Πρωταριά. Ἡ πρώτην φοράν γεννῶσα γυνή, ἡ
καὶ τὸ κατὰ πρῶτον τίκτον ζῶον.

Περιπλοκάδα. Ἐν Κωνσταντινουπόλει. α Τὸ με-
ταξωτὸν τοῦτο ἔχει ὠραίας περιπλοκάδας, » δηλα-
δὴ σχήματα περιπεπλεγμένα.

Πρόπυρα (ἡ). Ἐν Ἀθήναις. Ὅταν βάλλωσιν
εἰς τὸν κλίβανον τὸν ἄρτον, σύρουσιν ἐμπροσθεν τοῦ
στομίου πῦρ, καὶ ἐψήνουςι πρόχειρον πίτταν, τὴν
ὅποیان τρώγουσι πρὸ τῆς ἐψήσεως τοῦ ἄρτου· ἡ
πίττα αὕτῃ λέγεται *πρόπυρα*. *Πρό-πῦρ*.

Πέρνω. α Τὰ πῆρς βρεμμένα κ' ἄβρεχα, καὶ
ἐφυγε. »

Παῖζω. α Παίζει τ' ὀμμάτι μου. » Φράσις λε-
γομένη ὅσάκις συσπῶνται τὰ βλέφαρα, ὅτε καὶ δο-
ξάζουσιν οἱ χυδαῖοι ὅτι α κάτι καλὸν θὰ ἰδοῦν, »
ἢ α κανένα ξενητευμένον. » Ὁ Θεόκριτος λέγει· ἀφ-
θελμός μευ ἄλλεται. »

Ρ.

Ροφός. Ὅπως καὶ οἱ ἀρχαῖοι· ἀττικῶς δὲ ἐ-
λέγετο ὀρφός.

Ράμνα. Θηλ. ἐν Ἀθήναις. Οἱ θάμνοι δι' ὧν πε-
ριφράσσονται οἱ κῆποι. Ῥάμνος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις.

Σ.

Στέρνα. (Ἰδε Γλωσσάριον τῆς καθ' ἡμᾶς Ἑλλ. τόμ. Η' σελ. 493) Ἀπορώ διατί εἶπον μετὰ τινος δισταγμοῦ ὅτι παράγεται παρὰ τοῦ στέρφους τῶν ἀρχαίων. Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον, ὡς καὶ ἡμεῖς, στερήσῃ τὴν στέραν.

Στρώω. Πρόσθε εἰς τὰ Ἄτακτα (Β', 335) καὶ ταύτην τὴν σημασίαν· « Ἐστρώσεν ὁ νέος, » ἀμεταβάτως, *il est devenu rangé*· καὶ « ἄφες τον πρῶτον νὰ στρώσῃ. »

Στρίβω. « Τὸ ἔστρωσεν· ἀς τὸ στρίψωμεν· δὲν τὸ στρίβωμεν ; » *Filler, déguerpir*

Σταυρόω. Ἐν Ἑπταν. Τὸ ἀλλαχοῦ πιλατεύω. Ζήτηί τὴν λέξιν ταύτην ἐν τῷ Η' τόμ. τῆς Πανδ. σελ. 463.

Σκορπαλευράς, ἀρσ. καὶ σκορπαλευροῦ, θηλ. ὁ μεγαλόδωρος, *qui fait des largesses*. Σκορπῶ — ἄλευρον.

Σιταρίθρα. Ἐν Ἀθήναις. Πτηνὸν ὑπαγόμενον εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν κορυδαλῶν.

Συμπλιαστής. Ἐν Ἀθ. (τὸ υ' προφ. ὡς υ), ὁ ἔχων κτήμα πλησίον τοῦ κτήματός μου. « Ποῖον ἔχεις συμπλιαστήν ; — Τὸν Ν. . . »

Σφάζω. Λέγουσιν ἐν Κεφαλληνίᾳ· « Ὑπάγω νὰ σφάζω τὴν γῆν, » νὰ ἀροτριώσω. Ἰσραῖα μεταφορά!

Σηδός. Ἐν Μ. Ἀσίᾳ. Θεός, ὡς καὶ οἱ ἀρχαῖοι Σπαρτιάται.

Σαβατιανά. Ἐν Ἀθήναις. Σταφύλια, τὰ ἀλλαχοῦ ἀμπελῆσια λεγόμενα.

Τ.

Ταγγός. Κακῶς ἔγραψα τὴν λέξιν Ταγκός διὰ κ. ("Ορξ Γλωσ. τῆς καθ' ἡμᾶς Ἑλλην. Τόμ. Η'. σελ. 516). Ἡ λέξις ἀρχαία, ἔχουσα τὴν αὐτὴν ὡς καὶ σήμερον σημασίαν. Λέγομεν καὶ ταγγάδα τὴν γεῦσιν τοῦ ταγγοῦ.

Τήκομαι. Ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ὡς καὶ οἱ ἀρχαῖοι. « Κάθεται κλεισμένος καὶ τήκεται. » Εἰς τοῦτον μόνον τὸν χρόνον.

Τσαχείλας. Ὁ ἔχων μεγάλα χεῖλη. Ζα-χεῖλας.

Τσαλαχόνω καὶ ὄν. τσαλάχωμα. *Chiffonner, froisser*. Ἐὰν δὲν ἀπατῶμαι σύγκειται ἐκ τοῦ ἐπιτατικοῦ μορίου ζα, καὶ τοῦ ἀρχαίου λαχαίνω, ἐκ τοῦ λάσκω, τοῦ σημαίνοντος τὸν τριγμὸν τοῦ ὑφάσματος, τῆς ἀσπίδος, κτλ, ὅταν σχίζονται, καὶ τοῦ τῶν ὀστέων (Ἰλ. Ξ, 25, Ν, 6, 6, Ψ, 277). Παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις ἐσήμκινε πρὸ πάντων τὸ μετὰ φόφου συντρίβειν, διασχίζειν, διαρρήγνυειν καὶ τὰ ταιαῦτα. Οὕτω καὶ ἡμεῖς λέγομεν σήμερον· « Ἐτσαλάχωσα τὸ φόρεμά μου, » καὶ « ἔτσαλάχωσα τὸ χάρτί, » ἥτοι τὸ ἐξάρωσα, ποιῶντος τοῦ ἐνδύματος ἢ τοῦ χάρτου τρυγμὸν τινα κατὰ τὸ ζαλάχωμα. Τὸ μόριον ζα μεταβεβλημένον εἰς τσα ἀπαντῶμεν εἰς τινὰς λέξεις τῆς καθομιλουμένης, ὡς εἰς τὸ ἀνωτέρω τσαχείλας.

Τσιτσιδος, καὶ ἐπίρ. τσιτσιδί. Ὀλόγυμνος.

Φ.

Φρέαρ. Ἐν Χίῳ. Ἰδε ἀνωτέρω ἀντ.λῶ.

Φιλακόλουθος. Ὁ συχνάζων εἰς τὰς ἐκκλησίας, ἢ ὁ ἀναγινώσκων κατ' οἶκον τὰς ἀκολουθίας αὐτῆς.

Ω.

ᾠχρα. Ἐν Κωνσταντιν. Τὸ κίτρινον χροῶμα, ὡς καὶ οἱ ἀρχαῖοι.

Ν. Δ.

ROBERTOS EMMET.

—ooo—

I want a hero: an uncommon want.

(BYRON.)

Α'.

Τίς ἐξ ἡμῶν γνωρίζει τὸν Ροβέρτον Ἐμμετ ; Ὀλίγοι ἴσως ἀναγνώσται ἔχουσί τινα συγκεχυμένην ἀνάμνησιν τῆς θλιβερᾶς αὐτοῦ εἰμαρμένης. Οἱ γνωρίζαντες αὐτὸν ζῶσιν εἰσέτι, διότι πενήτηντα ἔτη σχεδὸν δὲν παρήλθον, ἀφοῦ ὁ νέος ἥρως ἀπέθανεν ἐπὶ τῆς λαιμητόμου μόλις εἰκοσιτριῶν ἐτῶν. Ἐν Ἰρλανδίᾳ καὶ ἐν Ἀμερικῇ τιμᾶται ἡ μνήμη αὐτοῦ ὡς καὶ τῶν ὑπὲρ ἐλευθερίας μαρτύρων. Καὶ ἀληθὲς μὲν ὅτι ἐν τῇ ἱστορίᾳ μικρὰν κατέχει θέσιν ζῶν τόσῳ βραχεῖα, χάριτι ὁμῶς τῶν ποιήσεων τοῦ Θωμᾶ Μοῦρ καὶ κατανυκτικῶν τινῶν σελίδων τοῦ Οὐάσιγκτωνος Ἴρβινγκ, τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο τῶν ἐν Ἰρλανδίᾳ παραχῶν, ἐν ᾧ διαπρέπει ὁ Ροβέρτος Ἐμμετ, κατέστη ἡρωϊκὴ τις παράδοσις. Ἐνόμισα δὲ ὅτι καὶ μετὰ τὸν Ἰρλανδὸν ποιητὴν καὶ μετὰ τὸν Ἀμερικανὸν μυθιστοριογράφον ἐρχομένη ἀπλή τις βιογραφία, μόνην ἀξίαν ἔχουσα τὴν ἀκρίβειαν, ἰσχύει νὰ διαγείρῃ ἔτι τὴν περιέργειαν. Πολλάκις ἡποίησις εἶναι κατωτέρα τῆς ἀληθείας ὡς πρὸς τὸ θέλητρον, καὶ ἡ ἀνθρώπινος ζωὴ, καὶ ὅλως πραγματικὴ, παρίσταται μυθιστορικωτέρα τοῦ μυθιστορήματος, καὶ τραγικωτέρα τῆς τραγωδίας.

Ὁ Ροβέρτος Ἐμμετ, ὁ ἥρως τῆς ἱστορίας ταύτης, ἐγεννήθη ἐν Δουβλίνῳ τὸ 1780 ἔτος. Ἡ οἰκογένεια αὐτοῦ, ἀρχαία καὶ ἐντιμος, κατήγατο ἐκ τῆς κομητείας τοῦ Κόρκ. Ἀνῆκε δὲ εἰς τὴν γενεάν ἐκείνην τῶν εὐγενῶν τῆς περιχώρου (*gentry*), εἰς ἣν συνήθως ἀνήκουσιν οἱ διακεκριμένοι ἄνδρες ἐν Ἰρλανδίᾳ καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐνεκατέστη ἐν Δουβλίνῳ τῷ 1760 ἔτος ἄμα νομφευθεὶς. Ἐκ δὲ τῆς συζύγου του, τῆς Μις Ἐλισάβετ Τέμπλ (1), ἔσχεν τρεῖς υἱούς, οἵτινες καὶ οἱ τρεῖς ἐπέπρωτο νὰ παραστήσωσι πρόσωπον ἐξοχόν, καὶ καταλείψωσιν ἐνδοξὸν ὄνομα ἐν τοῖς χρονικοῖς τοῦ τόπου αὐτῶν (2).

(1) Ἡ μὲς Τέμπλ κατήγατο ἐκ τοῦ οἴου Οὐίλλιαμ Τέμπλ, συγγραφέα καὶ διασέμου πολιτικοῦ ἀνδρός, ἐπὶ τῆς βασιλείας Γουλιέλμου τοῦ Γ'.

(2) Τέμπλ Ἐμμετ, Θωμᾶ· Ἀδελφ. Ἐμμετ, Ροβέρτος Ἐμμετ. Ἦσαν δὲ καὶ θυγατέρες, τὴν μιστρίν Ὀλμς, ἥτις, ἀνήκουσα εἰς τὴν οἰκογένειαν ταύτην, τὴν τόσον θαυμασίως ὑπὸ τῆς φύσεως πεποικισμένην, δὲν ἐφάνη κατωτέρη τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς οὔτε κατὰ τὰ προτερήματα οὔτε κατὰ τὰς πεποιθήσεις. Σώζεται ἐτι βιβλίον ἐνγλωττον, γραφὴν καὶ δημοσιευθὲν ὑπ' αὐτῆς ἀνινύμως κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐνώσεως.